

**Portfolio z projektu v rámci českého
jazyka a literatury**

Tvoříme vlastní noviny

Pavlína Šetková

2. ročník Waldorfského lycea
křejského 1501, praha 4

24.3. - 6.6.2011

Krátké představení projektu

Dne 24.3. byla žákům 2. ročníku waldorfského lycea zadána práce na téma „vlastní noviny“. Žáci byli rozděleni do skupin po třech. Každá skupina si zvolila vlastní název, téma novin i rozdělení členů ve skupině. Práci zadal profesor českého jazyka a dějepisu pan Chvátal. Studenti měli prostor na komunikaci i v hodinách. Zároveň jim byly průběžně zadávány další úkoly, které jim měly pomoci s tvořením vlastních článků.

Když si každá skupina zvolila téma novin, rozdělili si mezi sebou typy článků, podle toho, jak si mysleli, že by jim to mohlo nejvíce vyhovovat. Každý měl tedy možnost vybrat si jakýkoliv typ článku, např. fejeton, reportáž, recenzi či další.

Odevzdání práce se uskutečnilo 6.června v hodině českého jazyka, kdy skupiny odevzdávaly tři výtisky novin, a také elektronickou podobu práce ve formátu pdf a doc.

Smysl a cíl práce

Podle mého názoru, byla tato práce zadána proto, aby se žáci naučili nejen nový slohový útvar, ale také proto, aby se naučili spolupracovat a tvořit v týmu, což je velmi důležité nejen když pracujete v redakci, ale i v každé jiné práci. Studenti si na této práci vyzkoušeli komunikaci s ostatními, dorozumění se a tvoření kompromisů. Zadání bylo jasné, ale skupina se musela rozhodnout kdo vytvoří jakou část této práce. Někdo musel napsat články, jiný je dát dohromady a upravit grafickou podobu.

Pokud se skupina bez problémů domluvila, na tématech článků a celých novin, nastal zde další problém: Jak udělat grafickou podobu. Samozřejmě každý měl svůj vlastní názor a chtěl to mít co nejvíce podle sebe. Zde se musel každý nebo někdo podřídit a vymyslet kompromis, nebo tuto úlohu skupina přenechala jednomu člověku, kterému však musela plně důvěřovat.

Za těch pár týdnů se studenti navzájem naučili komunikovat, napsat vcelku dobré články, kontrolovat si po sobě chyby, vytvářet kompromisy, ustupovat i uznat cizí názor. Každý si jistě odnesl z této skupinové práce něco jiného, ale zřejmě ne vše, co zamýšlel pan profesor si každý uvědomil či naučil.

Naše skupina

Když jsme se dozvěděli zadání úkolu a rozdělení skupin, hned jsme se domlouvali, o čem bychom tak mohli psát. Vše se ale nakonec rozhodlo, až když jsme sepisovali návrh vytvoření nových novin pro pana profesora. Až v tuto chvíli jsme si jasně řekli, jakým směrem se budeme ubírat. Naše skupina si vymyslela, že nebude psát články pouze o dnešních záležitostech, ale i o souvislostech s minulostí. Během toho jsme si také rozdělili kdo, co bude psát a kdo dá nakonec noviny dohromady.

Dále jsme pracovali spíše odděleně. Každý si pracoval na svých článcích a hledal si informace. Průběžně jsme se navzájem informovali, kdo už co má hotového a co ještě musí dodělat. Čas od času jsme si navzájem poslali něco, s čím jsme si nevěděli rady. Když nastal poslední týden před „vydáním“ novin, stanovili jsme si uzávěrku. Avšak jak to tak bývá, někteří z nás to nedodrželi, a tak jsme ji oddálili o den. To už jsme měli všichni své témata hotové, grafik dal dohromady články a upravil je do jednotné

podoby. Nakonec jsme vše nechali vytisknout a v den „D“ jsme vše odevzdali. Sice jsme odevzdali pouze jeden výtisk ze tří, ale vše jsme rychle dodali. Nakonec jsme si šťastně oddechli, že je to již za námi.

Reflexe

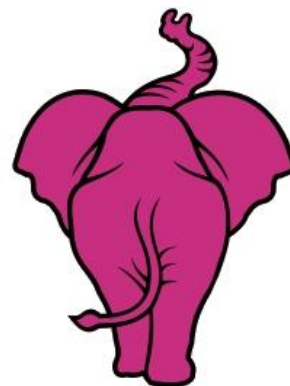
Během celého projektu jsem se svojí skupinou sice komunikovala, ale nijak zvlášť jsme se nescházeli. Domlouvali jsem se spíše po e-mailu, což mě osobně vyhovuje více. Když se lidi totiž sejdou, většinou začnou debatovat o úplně jiných tématech a nakonec nic nedomluví. Zadali jsme si „uzávěrku“ a každý si pracoval na svých tématech.

Již dříve jsem spolupracovala na vydání novin, takže mi nedělalo problém najít si pořádné téma. Také jsem počítala s určitými problémy, a tak mě poté tolik nezaskočily. Celkově pro mě byl největší problém donutit sebe i ostatní abychom již začali. Nakonec jsem měla radost, že je vše hotové a natištěné již před víkendem.

Celkově mě celá práce bavila, i když v některých chvílích jsem doslova „šílela“. Jediné, co mi chybělo bylo písemné zadání, protože potom jsem jednou chyběla a polovinu informací jsem nevěděla a nikdo mi je nebyl schopný sdělit. Vždy mě bavilo o něčem psát a jsem ráda, že jsem si to mohla vyzkoušet opět na střední škole. Podle mě je to užitečné, protože novinařina není lehká, ale je to vyhledávaná a zajímavá práce.

Určitě jsem si znovu dokázala, že dokáži komunikovat a vytvářet kompromisy i s lidmi, se kterými to často nejde. Další pozitivum pro mě bylo, že jsem vše kontrolovala, a to nejméně pětkrát, a to nejen po sobě. Řekla bych, že od té doby si dávám o něco větší pozor na to, co píši. Také jsem ráda, že jsem nic nedodělávala na poslední chvíli o víkendu či v den odevzdání, že jsem donutila sebe i ostatní k předběžnému datu vyhotovení, a tím si ušetřila mnoho starostí. Příště bych se pokusila hned na začátku zeptat na to, kdo co chce dělat a jak ostatní chtějí aby něco vypadalo. Protože pár dní před vytisknutím řešit, že si někdo rozmyslel, jak chce aby to vypadalo a že by to udělal jinak bylo dosti stresující, i když jsme to již nakonec nechali tak, jak to bylo. Určitě příště hned na začátku řeknu, jak to vidím já a zeptám se ostatních, protože je lepší mít jasně dáno jak co bude a nebude, a poté jen odpovědět: „Nebudu to teď řešit, toto jsi si odsouhlasil a nic se měnit nebude.“

Celé to bylo celkem zábavné a zajímavé, občas stresující, ale nakonec se vše dobře povedlo a jsem za to ráda.

*Nakonec něco, co jsme zapomněli dát na
konec vašich novin Růžový slon. >>*